

51. Mjetel a hnójski bruk. [32.]

„Pój, žiw so wšak wot kwětkow tuka,
 Pój!“ wabi mjetel hnójskoh' bruka,
 „Njej' lěpje čiste wuzwolić
 A k lěpšemu so přiłožić?“
 A zo by bruk lóšt, lubosć dostał
 A při tej lěpšej pastwje wostał:
 Tam mjetel z nim je lětała
 A swój kumšt jemu pokaza.

Ta nowa wěc so bruka jima,
 Směch towařšow wón kedźbu nima;
 Wón rady khwalbu srěbaše,
 Duž z njerjada so pozběže.
 Wón jědzeše proch kwětkow rjanych
 A pilny njeprěpušći žanych,
 A mjetele žno wyskachu:
 „„Tu měchmy dušu dobytu!““

Přez pola, luki, přez poł swěta
 Naš bruk, kaž praju, dołho lěta,
 A we tym zo tak čahaše,
 Wón kruwjacy planc wuhladnje.
 Tón běše jeho pastwa stara
 A wonja jemu jara jara,
 Tež stari bratřa kiwaja —
 Wón mysli a so rozmysla.

„Wzmi pos te kwětki wšě!“ wón trubi,
 „Tón planc mi zawěrnje so lubi